

Ο Κυθήρων Σεραφείμ για τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή και την ενότητα Χριστιανών και Εκκλησιών

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κυθήρων και Αντικυθήρων](#)

Για την αναγκαιότητα του πνευματικού αγώνα «κατ' αὐτόν τόν εὐλογημένο καιρό τῶν φωτοποιῶν Νηστειῶν», όπως αναφέρει χαρακτηριστικά, κάνει λόγο, μεταξύ άλλων, στη φετινή Ποιμαντορική Εγκύκλιο για την Αγία και [Μεγάλη Τεσσαρακοστή](#) ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθήρων και Αντικυθήρων κ. Σεραφείμ](#).

Μέσα από αναφορές στον Ιερό Υμνωδό και στον Ιερό Χρυσόστομο, ο Σεβασμιώτατος τονίζει τα θεοδίδακτα μηνύματα και τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ενώ με αφορμή τη φετινή επέτειο των 1700 χρόνων από τη σύγκληση της Α' Οικουμενικής Συνόδου, θίγει το ζήτημα της ενότητας και της κοινωνίας μεταξύ Χριστιανών και των κατά τόπους Αγίων Ορθοδόξων Εκκλησιών.

«Μέ τοιαῦτα πνευματικά βιώματα θά ἐορτάσωμεν πανηγυρικῶς καί πανευφροσύνως τήν μεγάλην αὐτήν καί περίτρανον ἐπέτειον τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ἀλλά, διὰ νά εἴμεθα ἀκριβεῖς καί ἀληθεῖς, πρέπει νά ὁμολογήσωμεν ὅτι αὐτό προαπαιτεῖ καί προϋποθέτει κοινήν ὀρθόδοξον Πίστιν, Ὁμολογίαν καί Παράδοσιν. Συμπροσευχαί, συγχρωτισμοί καί συνεορτασμοί μετά ἀκοινωνήτων, ἑτεροδόξων, αἵρετικῶν, καί πολλῶ μᾶλλον μετά ἀλλοθρήσκων, ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς ὑπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί ὅχι μόνον δέν παράγουν ἀγαθόν ἀποτέλεσμα, ἀλλά καί ἐπισύρουν βαρέα ἐπιτίμια ὑπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων», υπογραμμίζει ὁ Σεβασμιώτατος καί θέτει τὸ ἐρώτημα:

«Θά συμπανηγυρίσῃ ἱερῶς καί θεοφιλῶς σύμπασα ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τὴν ἐπετειακὴν αὐτὴν μεγάλην ἐορτὴν «ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς», δοξάζουσα καί ἀνυμνοῦσα τὸν Πανάγιον Τριαδικόν ἡμῶν Θεόν διὰ τὴν παρέλευσιν καί συμπλήρωσιν 17 αἰώνων Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ζωῆς καί Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως ἥ θά προβάλλωνται ἑτεροδιδασκαλίας καί κενοφωνίας καί «ἀγαπολογίας», αἱ ὁποῖαι ἐπιχειροῦν νά ἀποσυντονίσουν καί ἀποπροσανατολίσουν τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα ἀπὸ «τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου», τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος, ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν καί Ἀγιοπατερικὴν Διδαχὴν καί Παράδοσιν, τὴν Δογματικὴν Διδασκαλίαν καί τὰς Ἱεροκανονικὰς διατάξεις καί ἐπιταγὰς τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ἀγιωτάτης μας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί νά ἀποτρέψουν ἀπὸ τὴν κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον «ὕγιαίνουσαν διδασκαλίαν» (πρβλ. Α΄ Τιμ. 1,10, Β΄ Τιμ. 4, 3, Τιτ. 1, 9.2,1);»

Αναλυτικὰ ἡ φετινὴ Ποιμαντορικὴ Εγκύκλιος τοῦ Μητροπολίτη Κυθήρων καί Αντικυθήρων κ. Σεραφεῖμ γιὰ τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ:

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΜΕΓ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ
(ὑπ' ἀριθ. 245/2025)

Πρὸς
Τὸν Ἱερόν Κλῆρον καί
τὸν Χριστῶνυμον Λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυθήρων καί Αντικυθήρων

«Τὸν τῆς Νηστείας καιρόν, φαιδρῶς ἀπαρξώμεθα, πρὸς ἀγῶνας πνευματικοὺς ἑαυτοὺς ὑποβάλλοντες· ἀγνίσωμεν τὴν ψυχὴν, τὴν σάρκα καθάρωμεν· νηστεύσωμεν ὥσπερ ἐν τοῖς βρώμασιν ἐκ παντὸς πάθους, τὰς ἀρετὰς τρυφῶντες τοῦ Πνεύματος· ἐν αἷς διατελοῦντες πόθῳ, ἀξιωθείημεν πάντες, κατιδεῖν τὸ πάνσεπτον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα, πνευματικῶς ἐναγαλλιώμενοι» (Προσόμοιον

Κυριακῆς Τυρινῆς ἐσπέρας)

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί καί Συλλειτουργοί,
Ἀδελφοί μου Χριστιανοί, Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

Εὐλογημένη, εἰρηνική, κατανυκτική καί ἀγλαόκαρπη πνευματικά ἅς εἶναι ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή!

Ὁ ἱερός Ὑμνογράφος τῆς Ἀγιωτάτης μας Ἐκκλησίας, ὡς ἐμπνευσμένος σαλπικτής, σαλπίζει τά θεοδίδακτα μηνύματα τῆς ἱερᾶς αὐτῆς περιόδου. «Ἄς ἀρχίσωμεν τόν καιρόν τῆς Νηστείας μέ ἱλαρό καί χαρούμενο πρόσωπο, μᾶς λέγει εἰς τό προσόμοιο τροπάριο τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, τό ὁποῖο προτάξαμε. Καί θά κάμωμε τήν θεάρεστη αὐτή ἀρχή τοῦ καιροῦ τῆς Νηστείας μέ τό νά ὑποβάλλωμε τούς ἑαυτούς μας εἰς ἀγῶνας πνευματικούς. Ἄς ἀγνίσωμεν τήν ψυχήν μας· τήν σάρκα ἅς καθαρίσωμεν ἀπό τόν μολυσμόν τῆς ἁμαρτίας. Ἄς νηστεύσωμεν, ὅπως ἀκριβῶς ἀπό τά ἀρτύσιμα φαγητά, ἀπό κάθε πάθος, ἐνῶ θά ἐντρυφῶμεν εἰς τάς ἀρετάς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ αὐτάς τάς ἀρετάς διαβιοῦντες μέ πόθο ψυχῆς, εἴθε νά ἀξιωθῶμεν ὅλοι νά ἴδωμεν καί νά προσκυνήσωμεν τό πάνσεπτον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί τό Ἅγιον Πάσχα νά ὑποδεχθῶμεν μέ πνευματικήν ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην».

Εἰς πνευματικούς ἀγῶνας καί εἰς πνευματικήν ἐν Χριστῷ Σταυρωθέντι καί Ἀναστάντι ζωήν μᾶς προτρέπει καί παρακινεῖ ὁ ἱερός Ὑμνωδός. Αὐτά τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς ἁγίας αὐτῆς νηστίμου περιόδου προβάλλει καί συμβουλεύει νά ἐνστερνισθοῦν καί νά ἀγαπήσουν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί τούς πνευματικούς ἀγῶνες καί τήν ἐνάρετη ἐν Χριστῷ ζωή.

Ὁ χρυσοῦς τήν γλῶσσαν καί τήν καρδίαν χρυσορρήμων Ἰωάννης, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, σημειώνει τά ἀκόλουθα διά τόν πνευματικόν ἀγῶνα τοῦ πιστοῦ. «Τό εἶδος τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος δέν ἀνέχεται ἄοπλον ἀγωνιστήν. Τότε σταματᾷ ἡ προετοιμασία τοῦ ἀγῶνος, ὅταν κλείνη ἡ αὐλαία τῆς παρούσης ζωῆς. Καί κλείνει ἡ αὐλαία, ὅταν ἡ ψυχή ἐξέρχεται ἀπό τό σῶμα. Ὅσο, λοιπόν, εὐρισκόμεθα ἐδῶ, εἶναι ἀνάγκη νά πυγμαχῶμεν, καί ὅταν εἴμεθα εἰς τήν οἰκίαν μας καί ὅταν εὐρισκώμεθα ἔξω εἰς τήν ἀγοράν» (Ε.Π.Ε. 5, 240).

«Πολλοί ἐθυσίασαν καί χρήματα καί τρυφηλήν ζωήν καί δόξαν. Ἐλύγισαν ὅμως πρό τοῦ θανάτου. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει : Θέλω τόν ἀγωνιστήν νά παλεύῃ μέχρις αἵματος· οἱ ἀγῶνες νά φθάνουν μέχρι θυσίας, μέχρι σφαγῆς. Καί ἐάν χρειασθῇ νά ὑπομείνωμεν θάνατον, εἴτε ἀτιμωτικόν, εἴτε ἐπικατάρατον, εἴτε νά διασύρεται ἡ ὑπόληψίς μας, πρέπει ὅλα νά τά ὑποφέρωμεν μέ γενναιότητα. Καί ἀντί νά θλιβώμεθα, νά χαिरώμεθα μᾶλλον διά τά μαρτύρια»

(Ε.Π.Ε. 11, 214).

«Σεῖς, λέγει ὁ Κύριος (πρός τούς μαθητάς Του) ὁμιλεῖτε διά τιμὴν καί στεφάνους. Ἐγώ, ὅμως, σᾶς ὁμιλῶ δι' ἀγῶνας καί ἰδρῶτας. Τώρα, ἡ παροῦσα ζωὴ, δέν εἶναι διά βραβεῖα, οὔτε τώρα θά φανῇ ἐκείνη ἡ δόξα. Τά παρόντα ἔχουν σχέσιν μέ θυσίες, μέ κινδύνους, μέ πολεμική» (Ε.Π.Ε. 11, 556).

Καί διά τήν πνευματικήν ἐν Χριστῷ ζωὴν λέγει τά ἐξῆς περισπούδαστα ὁ Ἱερός Χρυσόστομος : «Ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι στάδιο ἀγώνων. Θά φθάσωμεν εἰς τήν ἀνάστασιν, εἰς τήν αἰώνιον ζωὴν, ἂν περάσωμεν ἀπό ὅλα τά ἀγωνίσματα καί ὑποφέρωμεν ὅλους τούς κόπους ... Ἀκόμη, λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, εὐρίσκομαι εἰς ἀγῶνα καί ἀγωνίαν. Ἀκόμη εὐρίσκομαι μακράν τοῦ τέλους. Ἀκόμη ἀπέχω ἀπό τά βραβεῖα. Ἀκόμη τρέχω καί ἐπιδιώκω» (Ε.Π.Ε. 21, 666).

«Κάθε ἀνθρώπινο εἶναι παροδικό. Φεύγει ὅπως ἡ σκιά καί τό ὄνειρο. Τίποτε τό ἀληθινό, τίποτε τό βέβαιον. Δέν καταλαβαίνεις, πῶς μεταβάλλονται, πῶς εἶναι ἀβέβαια; Γιατί ὅλα αὐτά δέν τά παρατρέχεις καί δέν μεταφέρεις τόν πόθο σου εἰς τά ἄλλα, εἰς ἐκεῖνα, τά ὁποῖα παραμένουν εἰς τόν αἰῶνα καί εἶναι ἀμετακίνητα καί βέβαια καί δέν ἐπιδέχονται καμμία μεταβολή;» (Ε.Π.Ε. 3, 492).

«Διά τοῦτο ἦλθαμε εἰς τόν κόσμον, ὄχι διά νά φάγωμεν καί νά πῖωμεν καί νά ἐνδυνάμεθα πολυτελῶς, ἀλλά διά νά ἀποφύγωμεν τήν κακίαν, νά ἐπιλέξωμεν τήν ἀρετήν καί νά βαδίσωμεν τόν θεϊκόν δρόμον τῆς κατά Θεόν φιλοσοφίας» (Ε.Π.Ε. 8α, 484).

«Γι' αὐτό μᾶς ἔφερε ὁ Θεός εἰς τόν παρόντα βίον καί μᾶς ἔβαλε ψυχὴν, ὄχι μόνο διά νά χρησιμοποιήσωμεν καλῶς τόν παρόντα κόσμον, ἀλλά καί διά νά κάμωμε τό πᾶν διά τήν μέλλουσα ζωὴ» (Ε.Π.Ε. 13, 254).

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἀγώνας πνευματικός καί πνευματική ἐν Χριστῷ ζωὴ μᾶς χρειάζονται πάντοτε, καί ἰδιαίτερα κατ' αὐτόν τόν εὐλογημένο καιρό τῶν φωτοποιῶν Νηστειῶν.

Ἀγώνας κατά τῆς ἁμαρτίας καί κατά τοῦ κακοῦ. Ἀγώνας κατά τῶν πονηρῶν πνευμάτων καί κατά τῶν παθῶν καί ἀδυναμιῶν μας, πού ὑποβόσκουν εἰς τόν καθημερινό μας βίο. Ἀγώνας διά τήν διπλὴν νηστείαν, τήν σωματικήν καί τήν πνευματικήν. Ἀγώνας διά «τήν ἐνότητα τῆς Πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Πόσον ἀπαραίτητη μᾶς εἶναι, ἰδιαίτερα εἰς τούς δυσχειμέρους καί δυσκόλους καιρούς μας, ἡ Ἀγιοπνευματικὴ ἐνότητα καί κοινωνία μεταξύ μας καί μετά τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν! Τοιοῦτοτρόπως, μέ τήν ἐνότητα τῆς Πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ Μία Ἁγία

Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἡ ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης, ἑνωμένη ἐν τῇ Θεῇ Ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ Λυτρωτοῦ καί Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, δύναται νά ἀντιμετωπίσῃ αἰρετικούς καί κακοδόξους, ἀκοινωνήτους καί σχισματικούς καί νά νικήσῃ τοὺς ἀοράτους καί ὁρατοὺς ἐχθροὺς Της εἰς δόξαν καί τιμὴν τοῦ Τρισαγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, *«τοῦ Εὐλογητοῦ Θεοῦ, τοῦ τῶν πάντων Ποιητοῦ»*.

Προετοιμαζόμεθα σὺν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν νά ἐορτάσωμεν τὴν μεγάλην καί ἱστορικὴν ἐπέτειον τῶν 1700 χρόνων ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας Πρώτης (Α') ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325-2025).

Ἕνας βαρυσήμαντος πνευματικός σταθμὸς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν μας. Καιρὸς νά ἀναλογισθῶμεν διαχρονικῶς τὰς πνευματικὰς μάχας καί τὰς νίκας τῆς Ὁρθοδοξίας μας κατὰ τοῦ ἀρχεκάκου διαβόλου καί τῶν πονηρῶν πνευμάτων καί ὀργάνων τοῦ σκοτοῦς. Κατὰ τῶν ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι τῶν ἐσχάτων ποικιλωνύμων αἰρετικῶν καί αἱρέσεων, κακοδόξων καί κακοδοξιῶν. Καιρὸς νά ἀναμνησθῶμεν τὴν λαμπρὰν περίοδον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ἱστορίας ἀπὸ τοῦ 4ου αἰῶνος, τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τοῦ Χριστιανισμοῦ, μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ὑπερχιλιετοῦς ἐκείνης ἐνδόξου ἱστορίας τῆς Ρωμιοσύνης. Μὲ τὴν ἱεράν φάλαγγα τῶν διαλαμπάντων εὐσεβῶν Βασιλέων, Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν, ἁγίων Ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων, Μοναχῶν, Μονασασῶν, Μαρτύρων, Ἀσκητῶν, Ἐρημιτῶν, Ὁσίων καί Δικαίων καί πάντων τῶν Ἁγίων. Μὲ τὰς Ἁγίας καί ἱεράς Συνόδους, Οἰκουμενικάς καί Τοπικάς. Μὲ τοὺς περικαλλεῖς Ἱερούς Ναοὺς, τὰ ἱερά Μοναστήρια, τὰ ἱερά Προσκυνήματα, τὰς ἱεράς Σκῆτας καί τὰ ἀσκητήρια βυζαντινῆς περιόδου. Μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καί τὰ ἱερά συγγράμματα τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, τὴν ἱεράν Ὑμνογραφίαν καί τὴν Ὁρθόδοξον βυζαντινὴν Εἰκονογραφίαν.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἅς ἀποτελοῦν ἀφορμὰς ἀενάου δοξολογίας καί ἐγκαρδίων εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Θεῖον Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας *«διὰ τὰς φανεράς καί ἀφανεῖς εὐεργεσίας τὰς εἰς ἡμᾶς γεγενημένας»*. Ἄς εἶναι τὰ ἀγαθὰ ἐναύσματα διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀρραγοῦς ἐνότητος πάντων τῶν εὐσεβῶν καί Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰκουμένης. *«Τοῖς ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενοι»*, παραθεωροῦντες καί διδασκόμενοι ἀπὸ τυχόν ἱστορικὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος, καί *«τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι»*, ἐμπνεόμενοι καί ἐνδυναμούμενοι ἀπὸ τὰ ἀγνὰ πρότυπα καί ὑποδείγματα, τόσον τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου, ὅσον καί τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἅς ἀγωνιζώμεθα πάντοτε διὰ τὴν θεοδίδακτον ἐνότητα τῆς Χριστιανικῆς μας Πίστεως καί τὴν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι κοινωνίαν μας καί τὴν ἑνωσὶν μας ἐν τῷ Χριστῷ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ Θεῖα Κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου Σώματος τῆς

Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς Μεγάλης Μητρὸς μας καὶ πνευματικῆς τροφῆς.

«Ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανηγυρις πανηγύρεων» θά εἶναι ὁ ὑπὸ τούς ὡς ἄνω ὅρους ἑορτασμός τῆς συμπληρώσεως 1700 χρόνων ἀπὸ τῆς συναθροίσεως τῶν 318 Ἀγίων Πατέρων τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Πηγὴ θείων εὐλογιῶν καὶ ἐμπνεύσεως πνευματικῆς θά εἶναι ἡ παγχαρμόσυνη αὐτὴ ἐπετειακὴ ἑορτὴ. Πολύτιμος καὶ μοναδικὴ εὐκαιρία πνευματικοῦ ἀναβαπτισμοῦ εἰς τὰ νάματα τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Παραδόσεως καὶ Κληρονομίας, ὅχι μόνον τῆς Πρώτης, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Ἱερῶν Συνόδων.

Μέ τοιαῦτα πνευματικά βιώματα θά ἑορτάσωμεν πανηγυρικῶς καὶ πανευφροσύνως τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ περίτρανον ἐπέτειον τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Ἀλλὰ, διὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβεῖς καὶ ἀληθεῖς, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αὐτό προαπαιτεῖ καὶ προϋποθέτει κοινὴν ὀρθόδοξον Πίστιν, Ὁμολογίαν καὶ Παράδοσιν. Συμπροσευχαί, συγχρωτισμοί καὶ συνεορτασμοί μετὰ ἀκοινωνήτων, ἑτεροδόξων, αἵρετικῶν, καὶ πολλῶ μᾶλλον μετὰ ἀλλοθρήσκων, ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ὅχι μόνον δέν παράγουν ἀγαθὸν ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ καὶ ἐπισύρουν βαρέα ἐπιτίμια ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

«Τό καλόν, οὐκ ἔστι καλόν, ἐάν μή καλῶς γένηται», κατὰ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν. Καλὴ ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἔνωσις τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ δέν εἶναι ἀπροϋπόθετη. Προϋποθέτει, ὅπως εἶπαμε, ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν πλάνην, τὴν αἵρεσιν καὶ τὰς καινοτομίας εἰς τὰ θέματα Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Παραδόσεως.

Ὅμως, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τὰ λεγόμενα καὶ τὰ πραττόμενα ἐν ὄψει τοῦ μεγάλου καὶ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 1700 ἐτῶν διερωτώμεθα καὶ ἐρωτῶμεν: Θά συμπανηγυρίσῃ ἱερῶς καὶ θεοφιλῶς σύμπασα ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τὴν ἐπετειακὴν αὐτὴν μεγάλην ἑορτὴν «*ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς*», δοξάζουσα καὶ ἀνυμνοῦσα τόν Πανάγιον Τριαδικόν ἡμῶν Θεόν διὰ τὴν παρέλευσιν καὶ συμπλήρωσιν 17 αἰώνων Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ζωῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως ἣ θά προβάλλωνται ἑτεροδιδασκαλίας καὶ κενοφωνίας καὶ «ἀγαπολογίαι», αἱ ὁποῖαι ἐπιχειροῦν νὰ ἀποσυντονίσουν καὶ ἀποπροσανατολίσουν τό Χριστεπώνυμον Πλήρωμα ἀπὸ «*τὴν ὁδόν τοῦ Κυρίου*», τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος, ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Ἀγιοπατερικὴν Διδαχὴν καὶ Παράδοσιν, τὴν Δογματικὴν Διδασκαλίαν καὶ τὰς Ἱεροκανονικὰς διατάξεις καὶ ἐπιταγὰς τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ἀγιωτάτης μας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀποτρέψουν ἀπὸ τὴν κατὰ τόν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον «*ὕγιαίνουσαν διδασκαλίαν*» (πρβλ. Α' Τιμ. 1,10, Β' Τιμ. 4, 3, Τιτ. 1, 9.2,1);

Ἀδελφοί μου,

Ἐπανερχόμενοι εἰς τό Κύριον θέμα τῆς παρούσης Ἐγκυκλίου μας, δηλαδή εἰς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί τήν ἐν γένει πνευματικήν ζωὴν τῶν πιστῶν χριστιανῶν, καί εὐχόμενοι ἐκ μέσης καρδίας νά χαρίσῃ ὁ Κύριος καί Θεός μας εἰς ὅλους μας «προκοπὴν βίου καί Πίστεως καί συνέσεως πνευματικῆς», ἀγωνιστικόν φρόνημα καί ἀντοχήν εἰς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνες, καί μάλιστα τήν κατὰ Θεόν Ἀγιοπνευματικήν ζωὴν καί πᾶν ἀπό Θεοῦ ἀγαθόν, πνευματικόν καί ὑλικόν, διατελοῦμεν,

Μετά Πατρικῶν εὐχῶν καί ἀγάπης

Ὁ Μητροπολίτης

+ Ὁ Κυθήρων καὶ Αντικυθήρων Σεραφεῖμ